

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 532/2021-19

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára, zo sudkyne Jany Laššákovej a sudcu Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátkou [REDAKOVANÉ], advokátska kancelária, [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 3 Tost 33/2021 z 21. júna 2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 7. septembra 2021 a doplnením ústavnej sťažnosti doručeným 8. októbra 2021 domáha vyslovenia porušenia čl. 17 ods. 1, 2 a 5 a čl. 50 ods. 2 a 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj čl. 5 ods. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 3 Tost 33/2021 z 21. júna 2021. Žiada ďalej, aby bolo uznesenie najvyššieho súdu zrušené a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie. Domáha sa tiež vydania príkazu najvyššiemu súdu prepustiť sťažovateľku z väzby. Napokon požaduje náhradu trov konania od najvyššieho súdu na účet advokátky do dvoch mesiacov od právoplatnosti.
2. Z ústavnej sťažnosti, jej doplnenia a pripojených listinných dôkazov vyplýva nasledovný skutkový stav veci:
3. Uznesením vyšetrovateľa z 27. novembra 2020 bolo voči sťažovateľke vznesené obvinenie za obzvlášť závažný zločin úkladnej vraždy v štádiu prípravy podľa § 144 ods. 1 a 2 písm. e) v spojení s § 140 písm. a) a § 13 ods. 1 Trestného zákona.

4. Uznesením Špecializovaného trestného súdu Pezinok (ďalej len „špecializovaný súd“) č. k. 6 Tp 13/2020 z 29. novembra 2020 v spojení s uznesením najvyššieho súdu č. k. 3 Tost 53/2020 zo 16. decembra 2020 bola sťažovateľka vzatá do väzby z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku s účinnosťou od 26. novembra 2020 (keď bola zadržaná).

5. Upozornením vyšetrovateľa z 24. februára 2021 bolo sťažovateľke oznámené, že sa skutok bude posudzovať len podľa § 144 ods. 1 a § 13 ods. 1 Trestného zákona.

6. Uznesením špecializovaného súdu č. k. 6 Tp 13/2020 z 25. februára 2021 v spojení s uznesením najvyššieho súdu č. k. 4 Tost 13/2021 z 23. marca 2021 bola zamietnutá žiadosť sťažovateľky o prepustenie z väzby z 22. januára 2021.

7. Novou žiadosťou z 25. mája 2021 doručenu príslušnému prokurátorovi toho istého dňa a následne prokurátorom špecializovanému súdu 27. mája 2021 (potom, čo prokurátor sám žiadosti nevyhovel) sa sťažovateľka opätovne domáhala prepustenia z väzby, jej nahradenia písomným sľubom sťažovateľky, dohľadom probačného a mediáčného úradníka a prijatím záruky od otca sťažovateľky.

8. Prokurátor zároveň 27. mája 2020 podal na sťažovateľku obžalobu, a to pre obzvlášť závažný zločin úkladnej vraždy v štádiu prípravy podľa § 144 ods. 1 a § 13 ods. 1 Trestného zákona, pričom sťažovateľka sa mala dopustiť nasledovného skutku:

«... minimálne od januára 2020 do dňa 26.11.2020 na rôznych miestach v Slovenskej republike, cielené, so zámerom fyzicky sa zbaviť manželky svojho milenca [REDAKOVANÉ], s ktorým plánovala vzájomné partnerské spolužitie, pripravovala vykonanie usmrtienia poškodenej [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], takým spôsobom, že najskôr žiadala od [REDAKOVANÉ], aby zavraždil poškodenú, pričom mu navrhovala zinscenovanie smrtelnej nehody, ktorá by sa nevyšetrovala, ako smrteľná nehoda v jej domácnosti alebo jej zavraždenie a prejdenie vlakom, k čomu [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] ukázala železničné priecestie za Plaveckým Štvrtkom, za čo mu sľubovala odmenu 4.000,- eur, s čím [REDAKOVANÉ] nesúhlasil a na žiadosť [REDAKOVANÉ] jej zabezpečil [REDAKOVANÉ], s ktorým sa obvinená dňa 22.7.2020 stretla na parkovisku obchodného centra [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], kde [REDAKOVANÉ] menovanému povedala, že má frajera, že sa potrebuje zbaviť „uzlíka“, teda frajerovej manželky, že to musí vyzerat' ako nehoda pádom vo vani alebo pádom zo schodov, pričom mu opísala akým spôsobom má kvôli kamerám vypnúť poistky a kedy [REDAKOVANÉ] nebude doma, prízvukovala mu, aby sa nič nestalo deťom a za uvedené sľúbila [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] finančnú odmenu vo výške 4.000,-eur, na čo si aj chcela zaobstarať úver a po podozrení, že sa jedná o príslušníka PZ, s ním ďalej nekomunikovala, následne si obvinená [REDAKOVANÉ] vraždu poškodenej [REDAKOVANÉ] objednala u [REDAKOVANÉ], pričom jej ponúkala za usmrtenie poškodenej sumu 10.000,- eur, ak [REDAKOVANÉ] usmrtí poškodenú tým spôsobom, že kliešťami (tzv. cvikačkami) prestrihne brzdové hadičky na aute poškodenej, aby to vyzeralo, že mala nehodu a v zákrute nezabzdila, alebo aby ju niečím omámila, rozpredala ju na orgány a za tým účelom [REDAKOVANÉ] ukázala fotografie poškodenej, miesto [REDAKOVANÉ] kde pracuje poškodená a motorové vozidlo, ktoré používa...»

9. Elektronickým prípisom príslušnej pracovníčky špecializovaného súdu č. k. 5 T 7/2021 zo 7. júna 2021 bolo obhajcom sťažovateľky [REDAKOVANÉ] zaslané jednak upovedomenie obhajcu o neverejnom zasadnutí 10. júna 2021, ale tiež stanovisko prokurátora k žiadosti o prepustenie z väzby. Z upovedomenia obhajcu o neverejnom zasadnutí č. k. 5 T 7/2021 zo 7. júna 2021 vyplýva, že predmetom neverejného zasadnutia 10. júna 2021 je rozhodnutie o žiadosti sťažovateľky o prepustenie z väzby.

10. Podľa zápisnice z neverejného zasadnutia špecializovaného súdu č. k. 5 T 7/2021 z 10. júna 2021 bol osobne prítomný obhajca [REDAKOVANÉ], obhajkyňa [REDAKOVANÉ] nebola prítomná. Predseda senátu po otvorení neverejného zasadnutia oznámil, že jeho predmetom bude rozhodnutie o ďalšom trvaní väzby podľa § 72 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku, ako aj o žiadosti sťažovateľky o prepustenie z väzby. Konštatoval ďalej, že [REDAKOVANÉ] bola obžaloba prokurátora doručená 3. júna 2021. Následne po oboznámení listinných dôkazov predseda senátu podľa § 304 ods. 2 a § 72 ods. 2 Trestného poriadku pristúpil k výsluchu sťažovateľky k dôvodom a okolnostiam ďalšieho trvania jej väzby. V závere prokurátor navrhol ponechať sťažovateľku vo väzbe pri nezmenených dôvodoch väzby a túto žiadaným iným inštitútom nenahradiť. Obhajca [REDAKOVANÉ] trval na prepustení sťažovateľky z väzby. Napokon predseda senátu vyhlásil uznesenie, ktorým podľa § 72 ods. 1 písm. e), § 79 ods. 2 a § 238 ods. 4 Trestného poriadku ponechal sťažovateľku vo väzbe z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, jej žiadosť o prepustenie z väzby zamietol, písomný sľub sťažovateľky neprijal, väzbu sťažovateľky nenahradil dohľadom probačného a mediačného úradníka a záruku ponúknutú otcom sťažovateľky neprijal. Vyhlásené bolo aj úplné znenie odôvodnenia uznesenia v znení totožnom s písomným vyhotovením uznesenia. Po vyhlásení uznesenia sťažovateľka prostredníctvom obhajcu podala sťažnosť proti všetkým výrokom uznesenia. Neverejné zasadnutie trvalo od 14.00 h do 15.58 h.

11. Z písomného vyhotovenia uznesenia špecializovaného súdu č. k. 5 T 7/2021 z 10. júna 2021 vyplýva, že výroková časť, ako aj odôvodnenie sú doslovne zhodné s uznesením vyhláseným na neverejnom zasadnutí špecializovaného súdu konanom 10. júna 2021.

12. V odôvodnení uznesenia sa uvádzajú predovšetkým okolnosti, z ktorých vyplýva potrebná miera podozrenia, že skutok, pre ktorý bola podaná obžaloba, bol spáchaný, má znaky trestného činu a sú dôvody na podozrenie, že skutok spáchala sťažovateľka. Ide pritom o previazaný a ucelený rad dôkazov.

13. Konkrétne sťažovateľka vo výpovedi z 27. novembra 2020 uviedla, že [REDAKOVANÉ] jej párkrát povedal, že keby sa jeho manželka nejakým spôsobom pominula, vedeli by spolu fungovať. Oslovila s tým [REDAKOVANÉ] a v skratovej situácii mu povedala, že by to takto chcela urobiť. Ten uviedol, že by s tým vedel niečo urobiť a zavolať pána, meno ktorého sťažovateľka nepozná a s ktorým sa stretla v jeho vozidle na parkovisku [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ]. Hovorila s ním o tom, že chce odstrániť [REDAKOVANÉ], popisovala miesto, kde býva. To, čo je napísané v uznesení, je pravda, ale napokon si to rozmyslela, a to jednak preto, že nemala potrebné peniaze, ale tiež z dôvodu podozrenia, že dotyčný je policajt, a preto ho už viac nekontaktovala. [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] neponúkla žiadnu sumu 10 000 eur, keďže takú sumu nemala a o peniazoch sa nerozprávali. Iba jej povedala, že to má ťažké, a [REDAKOVANÉ] jej navrhla, že by to vedela zariadiť (že by tej manželke vedela podrezať krk). Sťažovateľka na to uviedla, že také niečo nechce, ale je pravda, že [REDAKOVANÉ] navrhla, aby prestrihla brzdové hadičky na aute [REDAKOVANÉ]. Nepovedala

jej, aby ■■■■ strelila do hlavy, ale ani to, aby ju rozpredala na orgány. Chcela len tú verziu, aby jej ■■■■ prestrihla brzdové hadičky. Povedala jej tiež, že by si mohla ísť pozrieť dom a pritom by to mohla nejako vybaviť, čím mala na mysli, aby sa stala „nehoda“. Veľmi toho ľutuje, konala v skratovej situácii. ■■■■ povedala, že by chcela dať eliminovať ■■■■ no nie v zmysle zabiť, ale iba odstrániť ju, vyplatiť ju tak, aby si zariadila iný život a aby ■■■■ bol len jej.

14. Podľa výpovede ■■■■ ■■■■ začala vymýšľať, že sa zbaví ženy ■■■■, a poprosila svedka, aby prišiel k ■■■■ domov a predstavil sa ako ■■■■ kolega. Mal ■■■■ buchnúť po hlave a nastrojiť to tak, že sa šmykla vo vani a zabila sa. Sľúbila mu za to 4 000 eur. Zľakol sa a radšej ohlásil na políciu, čo od neho ■■■■ chce. Svedok dohodil ■■■■ muža menom ■■■■ Tá sa s ním aj stretla na parkovisku pri ■■■■, avšak neverila mu a podozrievala ho, keďže rozprával vyhýbavo.

15. Podľa výpovede svedka – agenta ■■■■ ■■■■ ho zoznámil s ■■■■ a tá mu povedala, že sa potrebuje zbaviť „uzlíka“, keďže je to žena jej priateľa, pričom zbaviť znamená zabiť tak, aby to vyzeralo ako nehoda (zlomí si väz vo vani, prípadne nehoda na schodisku), avšak trom malým deťom sa nesmie nič stať. Popisovala aj konkrétnu situáciu, ako sa to má stať. Prisľúbila dodať presný náčrt domu a jeho okolia s tým, že by uprednostnila nehodu v kúpeľni. Za vraždu mala zaplatiť 4 000 eur, i keď uviedla, že ich momentálne nemá.

16. Zo stretnutia svedka – agenta ■■■■ a sťažovateľky z 22. júla 2020 bol do spisu zabezpečený obrazovo-zvukový záznam a jeho prepis, na ktorý špecializovaný súd v podrobnostiach odkazuje.

17. Podľa výpovede ■■■■ sťažovateľka bola jeho kolegyňou a keď sa rozvádza, chcela od neho, aby zabil jej muža. Na ten účel mu chcela ukázať, kade muž chodí na motorke a že tam má natiahnúť drôt. Svedok to však odmietol.

18. Podľa výpovede ■■■■ sťažovateľka sa jej zdôverila, že ■■■■ ľúbi muža, chce ho pre seba a chce odstrániť tú ■■■■ pričom oslovila s tým viacerých ľudí. Sťažovateľka aj ju žiadala, aby prestrihla brzdové hadičky na ■■■■ aute, a že keď to takto nepôjde, potom ju predajú na orgány.

19. Podľa výpovede ■■■■ po zistení, že sťažovateľka s ním nie je tehotná (čo bola pre neho rana pod pás, keďže jej veril, že je tehotná), sa celá situácia mení a budúcnosť si s ňou už nevie predstaviť.

20. Podľa znalca – psychiatra sťažovateľka netrpela závažným duševným ochorením, ale ani patologickou dekompenzáciou osobnosti. Ovládacie a rozpoznávacie schopnosti mala zachované a chápe význam trestného konania. Dominujú u nej histriónske osobnostné rysy s prehnanou emocionalitou a upútavaním pozornosti. Cíti sa dobre, keď je v centre pozornosti, je sebadramatizujúca. Dochádza u nej k častej zmene emócií, ktoré sú zväčša povrchné, hovorí expresívnym spôsobom a vyhýba sa detailom. Je ľahko sugestibilná a vzťahom, ktoré má, prikladá vyšší stupeň intimity, než aký skutočne majú.

21. Podľa znalca – klinického psychológa osobnosť sťažovateľky je akcentovaná, v štruktúre sa manifestovali histriónske črty, rysy závislosti, submisivita, emočná nezrelosť, ľahká ovplyvniteľnosť. V konaní je prítomná nízka racionálnosť prejavujúca sa impulzívnosťou spolu

s infantilnými postojmi v emocionálnej a sexuálnej oblasti, ktoré determinovali jej správanie pred skutkom, počas neho a po skutku. Na druhej strane je prítomná aj túžba po sebakpresadení, keď sa dokáže presadiť za každú cenu, aj bezohľadne. Motiváciou bol nestabilný a neistý vzťah s [REDAKOVANÉ], ktorého sa snažila udržať si (gynekológom nepotvrdenými) deklarovateľnými tehotenstvami a následnými spontánnymi potratmi prezentovanými vo chvíľach, keď sa [REDAKOVANÉ] s ňou rozchádzal. S pribúdajúcim časom sa snaží detaily zmiernovať a racionalizovať. Boli zistené diskrepancie medzi jednotlivými jej výpoveďami. Možno konštatovať, že vierohodnosť výpovedí sťažovateľky je znížená. Pri vyšetrení sa manifestovala snaha o postupnú úpravu niektorých skutočností, o ich zmiernovanie vo vlastný prospech.

22. Súčasťou spisu sú aj prepisy záznamov z telekomunikačnej prevádzky sťažovateľky, [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], kamerové záznamy z [REDAKOVANÉ] z 22. júla 2020 objektivizujúce výpoveď sťažovateľky, [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ].

23. Podľa názoru špecializovaného súdu možno konštatovať, že v trestnom spise zabezpečený súhrn dôkazov je na takej úrovni, že v rovine určitej rozumnej istoty je možné prijať záver, podľa ktorého sťažovateľka je dôvodne podozrivá zo spáchania skutku uvedeného v obžalobe, ktorý má zákonné znaky trestného činu.

24. V súvislosti s existenciou dôvodu väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku treba dospieť k záveru, že tento sa nezmenil ani po podaní obžaloby a naďalej trvá. Stále teda pretrváva dôvodná obava, že sťažovateľka bude pokračovať v trestnej činnosti alebo aj že vykoná trestný čin, ktorý pripravovala. Konkrétne skutočnosti odôvodňujúce túto obavu sú dané tým, že sa sťažovateľka mala trestnej činnosti dopúšťať od januára 2020 do 26. novembra 2020, čo je v súlade so záverom znalca – klinického psychológa, podľa ktorého sťažovateľka má túžbu po sebakpresadení za každú cenu (aj bezohľadne). Vraždu si mala objednávať postupne u troch konkrétnych osôb, pričom skutkové zistenia nevyučujú, že ich mohlo byť aj viac. Zo svojho zámeru dať inú osobu zavraždiť urobila takpovediac až „verejnú vec“, čo je v súlade so záverom znalca – psychiatra, podľa ktorého u nej dominujú histriónske osobnostné rysy s prehnanou emocionalitou a upútavaním pozornosti. Ani od jednej objednávky dobrovoľne neupustila. Objednávala si vraždu postupne u troch konkrétnych osôb, pričom skutkové zistenia nevyučujú, že ich mohlo byť aj viac. Prvý bol [REDAKOVANÉ], ktorý ju odmietol a bral ju natoľko vážne, že to oznámil polícii. Nasledoval svedok – agent [REDAKOVANÉ], pričom ani potom sťažovateľka od sledovaného zámeru dobrovoľne neupustila, čoho dôkazom je objednávka u [REDAKOVANÉ], ktorá sa rozhodla vec oznámiť polícii. Sklony sťažovateľky plánovať, resp. uvažovať o zavraždení osôb, ktoré jej stoja v ceste alebo jej ublížili, majú oporu v znaleckom dokazovaní, podľa ktorého v jej konaní je nízka racionálnosť prejavujúca sa impulzívnosťou a podporená túžbou po sebakpresadení za každú cenu (aj bezohľadne).

25. Neboli zistené žiadne nedôvodné prietahy vo vyšetrowaní, ktoré sa vykonáva priebežne a plynulo.

26. Neboli splnené podmienky na nahradenie väzby miernejšími obmedzeniami, a to vzhľadom na existenciu silného už uvedeného dôvodu väzby.

27. Z elektronického prípisu špecializovaného súdu zo 14. júna 2021 zaslaného obhajcom sťažovateľky vyplýva, že sa im v prílohe zasiela zápisnica o neverejnom zasadnutí č. k. 5 T 7/2021

z 10. júna 2021, pričom jej otvorenie si vzhľadom na ochranu osobných údajov vyžaduje heslo, o ktoré možno požiadať na uvedenom telefónnom čísle v pracovných dňoch od 8.30 h do 15.00 h.

28. Uznesením najvyššieho súdu č. k. 3 Tost 33/2021 z 21. júna 2021 podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku bola sťažnosť podaná sťažovateľkou proti uzneseniu špecializovaného súdu č. k. 5 T 7/2021 z 10. júna 2021 zamietnutá.

29. Podľa názoru najvyššieho súdu niet dôvodu spochybňovať kvalitu a rozsah vykonaných procesných úkonov, ktoré preukazujú a ďalej prehľujú podozrenie zo spáchania trestnej činnosti opísanej v obžalobe. Vyplýva to najmä z výpovedí sťažovateľky, svedkov [REDAKOVANÉ] ako aj z prepisu záznamov z telekomunikačnej prevádzky a z prepisu obrazovo-zvukového záznamu z 22. júla 2020. Možno sa stotožniť so záverom špecializovaného súdu o dôvodnosti trestného stíhania a niet príčiny spochybňovať zabezpečené dôkazy, ale ani pravdivosť tvrdení svedkov, resp. prepisy komunikácie a kamerový záznam.

30. Špecializovaný súd veľmi obsírne a konkrétne uviedol časti výpovedí sťažovateľky a niekoľkých svedkov, závery znaleckých posudkov, prepisy záznamov z telekomunikačnej prevádzky, kamerové záznamy a z nich vychádzajúce konkrétne skutočnosti odôvodňujúce obavu, že sťažovateľka bude v trestnej činnosti pokračovať. Nad rámec toho treba uviesť, že opodstatnenosť trvania preventívneho dôvodu väzby je daná samotným charakterom trestnej činnosti smerujúcej proti životu manželky milenca sťažovateľky, pričom je badateľné jej odhodlanie zbaviť sa manželky svojho milenca (v súvislosti s vykonaním vraždy oslovila najmenej tri osoby počas jedenástich mesiacov a navrhovala im rôzne spôsoby vraždy tak, aby to vyzeralo ako nehoda, za čo mala ponúkať finančnú odmenu). Tieto okolnosti odôvodňujú obavu, že v prípade prepustenia na slobodu by sťažovateľka v páchaní trestnej činnosti pokračovala, dokonala trestný čin, o ktorý sa pokúsila, prípadne vykonala trestný čin, ktorý pripravovala.

31. V súčasnom štádiu trestného konania nie je prípustné nahradiť väzbu zákonnými alternatívami, keďže tieto nevytvárajú dostatočné záruky na to, aby sa ich prijatím nahradil účel, ktorý sa väzobným stíhaním sleduje, a to najmä s ohľadom na osobu sťažovateľky, závažnú povahu trestnej činnosti a okolnosti spáchania trestnej činnosti.

32. Prípisom najvyššieho súdu č. k. 3 Tost 33/2021 z 21. júna 2021 bolo Ústavu na výkon väzby a Ústavu na výkon trestu odňatia slobody Bratislava oznámené, že najvyšší súd uznesením č. k. 3 Tost 33/2021 z 21. júna 2021 na neverejnom zasadnutí rozhodol o sťažnosti podanej sťažovateľkou proti uzneseniu špecializovaného súdu č. k. 5 T 7/2021 z 10. júna 2021 tak, že túto podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol. Týmto rozhodnutím sa uznesenie špecializovaného súdu stalo právoplatným. Odpis uznesenia bude zaslaný dodatočne. Napokon najvyšší súd žiada informovať sťažovateľku o rozhodnutí.

33. Z elektronického prípisu obhajcu [REDAKOVANÉ] z 22. júna 2021 adresovaného príslušnej pracovníčke špecializovaného súdu vyplýva, že žiada o zaslanie zápisnice z neverejného zasadnutia z 10. júna 2021 v prístupnej a čitateľnej podobe, pretože sa nepodarilo príslušnú pracovníčku špecializovaného súdu kontaktovať.

34. Z elektronického prípisu príslušnej pracovníčky špecializovaného súdu z 22. júna 2021 adresovaného obhajcovi [REDAKOVANÉ] vyplýva, že vo veci otvorenia zápisnice pomocou hesla ju nikto do 22. júna 2021 nekontaktoval (nenašla v telefóne žiaden neprijatý hovor v dňoch od 14. do 22. júna 2021). Zápisnicu z neverejného zasadnutia zaslanú 14. júna 2021 možno otvoriť s heslom [REDAKOVANÉ]

35. Písomným podaním z 22. júna 2021 adresovaným špecializovanému súdu obhajca sťažovateľky [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] odôvodnil sťažnosť podanú sťažovateľkou na neverejnom zasadnutí ihneď po vyhlásení uznesenia špecializovaného súdu. Podanie má 12 strán.

36. Z listinných dôkazov predložených ústavnému súdu právnu zástupkyňou sťažovateľky vyplýva, že sa vo veci uskutočnilo hlavné pojednávanie 8. septembra 2021, avšak podmienky na jeho vykonanie neboli splnené pre ospravedlnenie oboch obhajcov. Sťažovateľka podaním z 20. septembra 2021 prostredníctvom obhajcu [REDAKOVANÉ] opätovne požiadala o prepustenie z väzby. Na neverejnom zasadnutí špecializovaného súdu konanom 5. októbra 2021 pre účely rozhodovania o žiadosti sťažovateľky o prepustenie z väzby predseda senátu poučil procesné strany a najmä obhajcov podľa § 44 ods. 8 Trestného poriadku, pričom obhajcovia uviedli, že ako prvá bola obhajobou splnomocnená [REDAKOVANÉ], a preto ju aj určujú v súlade s ustanovením § 44 ods. 8 Trestného poriadku na doručovanie písomností, s čím [REDAKOVANÉ] súhlasí. Napokon špecializovaný súd žiadosť sťažovateľky o prepustenie z väzby zamietol rovnako ako žiadosť o nahradenie väzby písomným sľubom sťažovateľky a dohľadom probačného a mediačného úradníka.

37. Ako to vyplýva z doplnenia ústavnej sťažnosti zo 7. októbra 2021, dňa 16. septembra 2021 sa vykonalo ďalšie hlavné pojednávanie (z ktorého zatiaľ nie je k dispozícii zápisnica), pričom za prítomnosti obhajkyne [REDAKOVANÉ] bola vypočutá sťažovateľka, [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ].

II. Argumentácia sťažovateľky

38. Na výsluchu sťažovateľky pred špecializovaným súdom 10. júna 2021 sa okrem nej zúčastnil obhajca [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], keďže [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] nebola prítomná pre kolíziu s iným pojednávaním. Proti uzneseniu o nevyhovení žiadosti sťažovateľka podala ústne sťažnosť ihneď, hoci platilo ustanovenie § 187 ods. 1 poslednej vety Trestného poriadku, teda že sťažnosť mohla podať aj obhajkyňa [REDAKOVANÉ], ktorej však lehota začala plynúť až dorúčením uznesenia. Okrem toho proti výrokom o zamietnutí žiadosti o prepustenie z väzby, neprijatí písomného sľubu sťažovateľky, nenahradení väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka a neprijatí záruky ponúknutej otcom sťažovateľky bolo možné podať sťažnosť do 3 dní od oznámenia uznesenia, k čomu v prípade [REDAKOVANÉ] došlo 22. júna 2021.

39. Hoci špecializovaný súd rozhodol podľa § 72 ods. 1 písm. e) a § 238 ods. 4 Trestného poriadku o ponechaní sťažovateľky vo väzbe (I. výrok), stalo sa tak bez toho, aby bola obhajoba vôbec upovedomená, že sa má rozhodovať o ďalšom trvaní väzby. Špecializovaný súd totiž 7. júna 2021 upovedomil obhajcov sťažovateľky iba o tom, že sa bude rozhodovať o jej žiadosti o prepustenie z väzby. Obhajoba si nie je vedomá, že by bol podaný návrh prokurátora na vydanie rozhodnutia o ďalšom trvaní väzby sťažovateľky, keďže takýto návrh jej, ale ani sťažovateľke

nebol nikdy doručený, rovnako ako ani návrh prokurátora na také rozhodnutie. Skutočnosť, že sa rozhodovalo o predĺžení väzby sťažovateľky (správne má byť o jej ponechaní vo väzbe po podaní obžaloby, pozn.), sa obhajoba dozvedela až z uznesenia špecializovaného súdu z 10. júna 2021 doručeného 22. júna 2021. Špecializovaný súd konal v tejto časti ex offo a snažil sa „zhojiť“ procesné pochybenie prokurátora, ktorý návrh vôbec nepodal. Obhajoba, ale ani sťažovateľka sa k takému návrhu nevyjadrili a ani im na to nebola daná možnosť.

40. I keď k rozhodnutiu došlo už 10. júna 2021, obhajobe bol až 14. júna 2021 doručený mail špecializovaného súdu obsahujúci zaheslovanú zápisnicu z neverejného zasadnutia z 10. júna 2021, ktorá sa nedala otvoriť a nebolo možné prečítať jej obsah. K tomu bolo potrebné heslo, ktoré sa dalo získať od špecializovaného súdu iba v úradných hodinách. Zároveň však už 14. júna 2021 bol trestný spis predložený zo špecializovaného súdu najvyššiemu súdu na rozhodnutie o sťažnosti podanej sťažovateľkou. Tento deň však ešte nebolo obhajobe umožnené sťažnosť náležite písomne zdôvodniť, pokiaľ ide o skutkovú i právnu stránku.

41. Napriek tomu, že sťažovateľke a obhajobe ešte neboli písomne oznámené výsledky rozhodnutia o jej žiadosti zo strany špecializovaného súdu, najvyšší súd 21. júna 2021 rozhodol o sťažnosti podanej sťažovateľkou proti uzneseniu špecializovaného súdu z 10. júna 2021, a to bez toho, aby mal k dispozícii písomné odôvodnenie sťažnosti. Až po uznesení najvyššieho súdu 22. júna 2021 bol obhajobe po jej predchádzajúcich viacerých neúspešných telefonických pokusoch doručený špecializovaným súdom mail obsahujúci čitateľnú zápisnicu a heslo umožňujúce reálne otvorenie zaheslovanej zápisnice z neverejného zasadnutia z 10. júna 2021, a teda oboznámenie sa s jej podstatným obsahom pre účely vecného odôvodnenia sťažnosti. Rovnako 22. júna 2021 bolo obhajobe prostredníctvom pošty doručené písomné vyhotovenie uznesenia špecializovaného súdu z 10. júna 2021. Dňa 23. júna 2021 obhajoba obratom zaslala špecializovanému súdu písomné odôvodnenie sťažnosti.

42. Dňa 21. júna 2021 zaslal najvyšší súd sťažovateľke fax, ktorým jej oznámil rozhodnutie o jej sťažnosti. Išlo však iba o rozhodnutie o sťažnosti proti I. výroku uznesenia špecializovaného súdu. Tým však nedošlo k oznámeniu rozhodnutia obhajobe. Navyše, nemožno ho považovať za riadne písomné oznámenie rozhodnutia, ku ktorému došlo vo vzťahu voči obhajobe 8., resp. 15. júla 2021 (podľa dostupných informácií bolo uznesenie najvyššieho súdu doručené samotnej sťažovateľke k jej rukám 7. júla 2021). Z uvedeného vyplýva, že najvyšší súd nemal reálnu možnosť zaoberať sa vecnou a legitímnou argumentáciou sťažovateľky obsiahnutou v písomných dôvodoch sťažnosti, keďže k rozhodnutiu najvyššieho súdu došlo ešte predtým, ako bol oznámený obsah rozhodnutia špecializovaného súdu, proti ktorému sťažnosť smerovala. Navyše, písomné dôvody sťažnosti neboli najvyššiemu súdu predložené, čím došlo nepochybne k závažnému porušeniu jej práva na obhajobu a na spravodlivý proces.

43. Z ustanovenia § 238 ods. 4 Trestného poriadku vyplýva, že ak je obvinený vo väzbe, rozhodne súd o väzbe prednostne a urýchlene, a ak to okolnosti prípadu umožňujú, tak súčasne s rozhodnutím podľa § 239 ods. 1, § 241, § 244 alebo § 331 ods. 1, najneskôr však tak, aby postupom podľa § 76 ods. 3 alebo 4 došlo k právoplatnému rozhodnutiu o väzbe do uplynutia lehoty, ktorá by bola základnou alebo predĺženou lehotou väzby v prípravnom konaní. Zo strany špecializovaného súdu, resp. najvyššieho súdu však preukázateľne nedošlo k právoplatnému rozhodnutiu o väzbe do uplynutia základnej lehoty väzby sťažovateľky v prípravnom konaní,

teda do 26. júna 2021. Uznesenie najvyššieho súdu síce bolo účelovo vydané 21. júna 2021 a ešte v ten deň odfaxované do ústavu na výkon väzby a oznámené sťažovateľke v rozsahu jednej vety (že došlo k zamietnutiu jej sťažnosti), avšak riadne písomné vyhotovenie uznesenia jej bolo doručené poštou až 7. júla 2021 a obhajobe 8., resp. 15. júla 2021. Znamená to, že uznesenie najvyššieho súdu zakladajúce právoplatnosť rozhodnutia o väzbe sťažovateľky objektívne nebolo doručené do 26. júna 2021, a preto nenadobudlo a ani nemohlo nadobudnúť právoplatnosť do 26. júna 2021, čím došlo k zásadnému porušeniu ustanovenia § 238 ods. 4 Trestného poriadku.

44. Za prejav arbitrárnosti uznesenia najvyššieho súdu považuje sťažovateľka skutočnosť, že najvyšší súd síce sťažnosť zamietol, avšak neuviedol výrok, vo vzťahu voči ktorému sťažnosť zamietla. Pritom nekonštatoval, že sťažovateľke ešte ani nezačala plynúť lehota na podanie sťažnosti proti prvému výroku (z dôvodu neprítomnosti obhajkyne [REDAKOVANÉ]) a ani lehota na doplnenie sťažnosti, ktorá začala plynúť až po rozhodnutí. Sťažovateľke nebola riadne poskytnutá lehota na doplnenie sťažnosti, pričom o sťažnosti sa rozhodovalo ešte pred doručením napadnutého uznesenia špecializovaného súdu sťažovateľke, resp. jej obhajcom. Uznesenie najvyššieho súdu o ponechaní sťažovateľky vo väzbe nebolo v lehote do 26. júna 2021 doručené sťažovateľke, resp. obhajobe spôsobom podľa § 65 a nasl. Trestného poriadku, v dôsledku čoho sťažovateľka mala byť podľa § 76 ods. 3 Trestného poriadku prepustená z väzby.

45. Nedošlo ani k reálnemu preskúmaniu dôvodnosti ďalšieho trvania väzby, pretože všeobecné súdy sa uspokojili iba s konštatovaním o tom, že nedošlo k zásadnej zmene podmienok, čo však nie je pravdou. Ďalšie trvanie väzby bolo odôvodnené iba všeobecne a podľa sťažovateľky sa javí, ako keby neexistovala žiadna možnosť, ale ani argument, ktoré by podľa vnímania všeobecných súdov potenciálne mohli viesť k jej prepusteniu na slobodu. Najvyšší súd sa s právne relevantnou argumentáciou sťažovateľky adekvátne nevysporiadal, rozhodol iba formálne, pričom rozhodnutie považoval za právoplatné ešte pred jeho doručením sťažovateľke a obhajobe. Ani odôvodnenie rozhodnutia nemožno považovať za ústavnoprávne akceptovateľné.

46. Okrem toho celý proces trpí viacerými vadami, keďže orgány činné v trestnom konaní sa nezaoberajú podaniami a podnetmi smerujúcimi k obhajobe sťažovateľky. Nebolo vecne a legitímne rozhodnuté o dôvodoch sťažnosti z 22. júna 2021, návrhu na doplnenie dokazovania a na odloženie termínu záverečného preštudovania spisu z 3. mája 2021, návrhu na vykonanie dôkazov a vyjadrení k obžalobe zo 7. júla 2021, žiadosti o preskúmanie postupu policajta z 23. júla 2021 a návrhu na prepustenie sťažovateľky z väzby z 24. mája 2021 (správne má byť 25. mája 2021, pozn.). Dochádza tým k porušeniu práva na spravodlivý proces a na obhajobu, pričom celé konanie javí známky arbitrárnosti a zaujatosti orgánov činných v trestnom konaní, ktoré konanie sťažovateľky nadmerne kriminalizujú (obvinenie bolo nedôvodne vznesené za kvalifikovanú skutkovú podstatu a navyše pravdepodobne aj za iný trestný čin), ale aj neustáleho porušovania princípu prezumpcie neviny podľa čl. 50 ods. 2 ústavy, ako aj ustanovení Trestného poriadku.

47. Od doručenia uznesenia o vznesení obvinenia s nesprávne určenou trestnou sadzbou sa voči sťažovateľke koná, ako by bola vinná zo skutku, ktorý sa jej kladie za vinu. Doteraz sa však nepreukázalo, že by sťažovateľka reálne vykonala akýkoľvek úkon smerujúci čo i len k ublíženiu [REDAKOVANÉ] (s výnimkou rozhovorov s nesprávnymi osobami).

Napriek tomu všeobecné súdy neveria jej vyhláseniam, podľa ktorých sa nedopustí žiadneho konania, ktoré by mohlo byť trestným činom. Namiesto toho je jej osobná sloboda obmedzená ešte pred odsúdením. Orgány činné v trestnom konaní, ale ani všeobecné súdy reálne nezohľadnili, že sťažovateľka robí všetko pre to, aby sa po prepustení z väzby nestretla nielen so [REDAKOVANÉ], ale ani so žiadnym svedkom. Deklaruje, že po prepustení z väzby sa odsťahuje k rodičom do okresu Prievidza. I keď existuje možnosť monitorovania jej pohybu elektronickým zariadením (ktoré by poskytlo dostatočnú ochranu dotknutým), všeobecné súdy dodnes nezvážili možnosť jeho použitia.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

48. Ústavnú sťažnosť treba považovať v prevažnej časti za zjavne neopodstatnenú, v časti aj za neprípustnú, resp. nezakladajúcu právomoc ústavného súdu.

49. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

50. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

51. Vzhľadom na čl. 127 ods. 1 ústavy právomoc ústavného súdu poskytovať ochranu základným právam a slobodám je daná iba subsidiárne, teda len vtedy, keď o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy.

52. Podľa § 132 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ak o ochrane základných práv a slobôd sťažovateľa vo veci, ktorej sa ústavná sťažnosť týka, je príslušný rozhodovať iný súd, ústavný súd uznesením ústavnú sťažnosť odmietne pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

53. Podľa § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavná sťažnosť je neprípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd.

54. Podľa § 132 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd neodmietne prijatie ústavnej sťažnosti pre jej neprípustnosť, ak sťažovateľ preukáže, že nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd, z dôvodov hodných osobitného zreteľa.

55. Sťažovateľka predovšetkým namieta, že hoci podala sťažnosť proti uzneseniu špecializovaného súdu ihneď po jeho vyhlásení, sťažnosť mohla podať aj obhajkyňa [REDAKOVANÉ], ktorej však lehota začala plynúť až doručením uznesenia v zmysle § 187 ods. 1 poslednej vety Trestného poriadku. Okrem toho proti výrokom o zamietnutí žiadosti o prepustenie z väzby, neprijatí písomného sľubu, nenahradení väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka a neprijatí záruky od otca sťažovateľky bolo možné podať sťažnosť do 3 dní od oznámenia uznesenia, k čomu v prípade [REDAKOVANÉ] došlo až 22. júna 2021 (pozri bod 38).

56. Námietku treba považovať za zjavne neopodstatnenú.

57. Podľa § 187 ods. 1 Trestného poriadku sťažnosť sa podáva orgánu, proti ktorému uzneseniu smeruje, a to do troch pracovných dní od oznámenia uznesenia, s výnimkou sťažnosti proti uzneseniam podľa § 83 ods. 2; ak sa koná podľa § 204 ods. 1, sťažnosť sa podáva do skončenia skráteného vyšetrovania. Ak sa uznesenie oznamuje tak obvinenému, ako aj jeho zákonnému zástupcovi alebo obhajcovi, plynie lehota od toho oznámenia, ktoré bolo vykonané najneskoršie.

58. Medzi účastníkmi konania je nesporné, že sťažovateľka ihneď po vyhlásení uznesenia špecializovaného súdu podala proti všetkým výrokom uznesenia sťažnosť. Argumentácia sťažovateľky navodzuje dojem, ako keby jej obhajkyňa mala samostatné právo na podanie sťažnosti, ktoré však nemohla využiť ihneď po vyhlásení uznesenia, ale až po jeho doručení. Keďže sťažovateľka je plne spôsobilá na právne úkony a nejde ani o konanie proti ušlému, je nepochybné, že obhajoba samostatné právo na podanie sťažnosti nemala. Toto právo prislúchalo len sťažovateľke a mohlo byť realizované buď ňou osobne alebo prostredníctvom niektorého jej obhajcu, k čomu aj ihneď po vyhlásení uznesenia na neverejnom zasadnutí došlo. Je preto irelevantné, kedy by začala plynúť lehota na podanie sťažnosti [REDAKOVANÉ], keďže sťažovateľka svoje právo už predtým využila.

59. Ďalej sťažovateľka namieta, že špecializovaný súd rozhodoval o ponechaní sťažovateľky vo väzbe po podaní obžaloby [podľa § 72 ods. 1 písm. e) a § 238 ods. 4 Trestného poriadku], avšak bez toho, aby obhajobu upovedomil, že sa má rozhodovať o ďalšom trvaní väzby. Z upovedomenia zo 7. júna 2021 vyplýva totiž iba to, že sa bude rozhodovať o žiadosti sťažovateľky o prepustenie z väzby, pričom podľa vedomia obhajoby ani nebol podaný návrh prokurátora na vydanie rozhodnutia o ďalšom trvaní väzby sťažovateľky. Špecializovaný súd teda konal v tejto časti *ex officio* v snahe „zhojiť“ procesné pochybenie prokurátora, ktorý návrh na ďalšie trvanie väzby nepodal (pozri bod 39).

60. Ústavný súd považuje námietku primárne za neprípustnú.

61. Podľa § 72 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku rozhodnutím o väzbe sa rozumie rozhodnutie o ponechaní obvineného vo väzbe alebo predĺžení celkovej lehoty väzby v trestnom konaní.

62. Podľa § 238 ods. 4 Trestného poriadku ak je obvinený vo väzbe, rozhodne súd o väzbe prednostne a urýchlene a ak to okolnosti prípadu umožňujú, tak súčasne s rozhodnutím podľa § 239 ods. 1, § 241, § 244 alebo § 331 ods. 1, najneskôr však tak, aby postupom podľa § 76 ods. 10 došlo k rozhodnutiu o väzbe alebo postupom podľa § 76 ods. 3 alebo 4 došlo k právoplatnému rozhodnutiu o väzbe do uplynutia lehoty, ktorá by bola základnou alebo predĺženou lehotou väzby v prípravnom konaní.

63. Sťažovateľka námietku pred špecializovaným súdom, ale ani v opravnom konaní neuplatnila. Zo zápisnice z neverejného zasadnutia špecializovaného súdu z 10. júna 2021 je zrejmé, že predseda senátu ihneď po otvorení neverejného zasadnutia oznámil, že jeho predmetom bude jednak rozhodnutie o ďalšom trvaní väzby podľa § 72 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku, ale tiež rozhodnutie o žiadosti sťažovateľky o prepustenie z väzby, pričom zároveň konštatoval, že obžaloba prokurátora bola obhajcovi [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] doručená 3. júna 2021 (pozri bod 10). Nezodpovedá teda skutočnosti tvrdenie sťažovateľky, podľa ktorého sa o tom, že špecializovaný súd bude na neverejnom zasadnutí rozhodovať nielen o jej žiadosti o prepustenie z väzby (ako to vyplýva z upovedomenia o neverejnom zasadnutí), ale aj o jej ponechaní vo väzbe po podaní obžaloby, mala dozvedieť až z uznesenia špecializovaného súdu. Dozvedela sa o tom už na začiatku neverejného zasadnutia, no napriek tomu ona, ale ani jej obhajca námietku neuplatnili. Námietka nie je uplatnená ani v obsiahlych písomných dôvodoch sťažnosti z 22. júna 2021. Treba tiež dodať, že už zo samotnej skutočnosti, že obhajcovi [REDAKOVANÉ] bola 3. júna 2021 špecializovaným súdom doručená obžaloba prokurátora, muselo byť pre obhajobu zrejmé, že vzhľadom na ustanovenie § 238 ods. 4 Trestného poriadku bude povinnosťou špecializovaného súdu urýchlene rozhodnúť o ďalšom trvaní väzby sťažovateľky. Sťažovateľka v podanej ústavnej sťažnosti síce tvrdí, že námietku nemohla uplatniť pre neinformovanosť zo strany špecializovaného súdu, avšak (ako to vyplýva z už uvedeného) v skutočnosti túto informáciu mala, no ani tak námietku neuplatnila. Uvedenú situáciu nemožno považovať za dôvod hodný osobitného zreteľa pre postup podľa § 132 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

64. *Obiter dictum* možno uviesť, že aj keby bola námietka riadne uplatnená, musela by sa považovať za zjavne neopodstatnenú.

65. Prokurátor mal právo pred podaním obžaloby sťažovateľku prepustiť z väzby, ak by takýto postup považoval za správny. Namiesto toho podal obžalobu pri ponechaní sťažovateľky vo väzbe. Z takéhoto jeho postupu je zrejmé, že považoval za nevyhnutné, aby väzba sťažovateľky trvala aj po podaní obžaloby. Z ustanovenia § 238 ods. 4 Trestného poriadku vyplýva, že ak je obvinený vo väzbe, je povinnosťou súdu o väzbe prednostne a urýchlene rozhodnúť tak, aby k právoplatnému rozhodnutiu o ďalšom trvaní väzby došlo najneskôr do uplynutia základnej alebo predĺzenej lehoty väzby v prípravnom konaní. Nie je teda potrebný explicitný návrh prokurátora na vydanie rozhodnutia o ponechaní obvineného vo väzbe aj po podaní obžaloby, keďže to je dostatočne zrejmé zo skutočnosti, že prokurátor pred podaním obžaloby obvineného z väzby sám neprepustil.

66. Podľa ďalšej námietky hoci k rozhodnutiu špecializovaného súdu došlo 10. júna 2021, obhajobe bola až 14. júna 2021 elektronicky doručená zaheslovaná zápisnica z neverejného zasadnutia z 10. júna 2021, ktorá sa bez hesla nedala otvoriť a prečítať, pričom heslo sa dalo získať

iba v úradných hodinách. Napriek tomu už 14. júna 2021 bol trestný spis predložený najvyššiemu súdu na rozhodnutie o sťažnosti podanej sťažovateľkou, i keď obhajobe ešte nebolo umožnené sťažnosť náležite písomne zdôvodniť. Najvyšší súd 21. júna 2021 o sťažnosti rozhodol bez toho, aby mal k dispozícii písomné odôvodnenie sťažnosti, ktoré bolo vyhotovené obhajobou až 22. júna 2021, keďže až v ten deň sa po predchádzajúcich neúspešných telefonických pokusoch podarilo od špecializovaného súdu získať potrebné heslo a tým možnosť preštudovať zápisnicu z neverejného zasadnutia (pozri body 40 a 41).

67. Námieta je zjavne neopodstatnená.

68. Jadrom námietky sťažovateľky je tvrdenie, podľa ktorého z dôvodov na strane špecializovaného súdu a následne najvyššieho súdu vznikla situácia, keď sťažovateľka pre nedostatočnú informovanosť o presnom obsahu uznesenia špecializovaného súdu nemohla do 22. júna 2021 podať kvalifikované písomné dôvody ústne podanej sťažnosti, v dôsledku čoho najvyšší súd o jej sťažnosti rozhodol v čase, keď napadnuté uznesenie špecializovaného súdu ešte nemala k dispozícii a nepodala ani písomné dôvody sťažnosti.

69. Zo zápisnice z neverejného zasadnutia špecializovaného súdu z 10. júna 2021 je nepochybné, že predseda senátu vyhlásil uznesenie nielen vo vzťahu k jeho výrokovej časti, ale vyhlásil aj úplné znenie odôvodnenia uznesenia, ktoré je v zápisnici v celosti uvedené. Sťažovateľka túto skutočnosť celkom ignoruje (teda ju ani nespochybňuje).

70. Podľa § 179 ods. 1 Trestného poriadku uznesenie treba oznámiť osobe, ktorej sa priamo dotýka, ako aj osobe, ktorá naň dala svojím návrhom podnet; uznesenie súdu sa oznamuje aj prokurátorovi. Oznámenie sa robí buď vyhlásením uznesenia v prítomnosti toho, komu treba uznesenie oznámiť, alebo doručením rovnopisu uznesenia.

71. Podľa § 179 ods. 3 Trestného poriadku ak sa však oznamuje obvinenému, ktorý je pozbavený spôsobilosti na právne úkony alebo ktorého spôsobilosť na právne úkony je obmedzená, uznesenie, proti ktorému môže podať sťažnosť, treba ho oznámiť obvinenému, jeho obhajcovi a zákonnému zástupcovi. Ak je obvinený vo väzbe, vo výkone trestu odňatia slobody alebo na pozorovaní v zdravotníckom ústave, treba uznesenie, proti ktorému je prípustná sťažnosť, oznámiť obvinenému a jeho obhajcovi aj vtedy, ak obvinený nemá obmedzenú spôsobilosť na právne úkony.

72. Možno konštatovať, že uznesenie špecializovaného súdu bolo oznámené jeho vyhlásením v prítomnosti sťažovateľky a obhajcu [REDAKOVANÉ]. Navyše je podstatné, že vyhlásené bolo úplné znenie uznesenia, teda aj jeho celé odôvodnenie, čo dalo sťažovateľke dostatočný časový priestor na to, aby sformulovala (a to či už ihneď po vyhlásení uznesenia do zápisnice z neverejného zasadnutia alebo v najkratšom čase potom osobitným písomným podaním) dôvody sťažnosti. Napriek uvedenému sťažovateľka takto nepostupovala, a hoci podrobné dôvody uznesenia jej boli v prítomnosti obhajcu vyhlásené, s podaním písomných dôvodov sťažnosti otáľala až do chvíle, keď obhajoba dostala čitateľnú verziu zápisnice z neverejného zasadnutia, resp. písomné vyhotovenie uznesenia. Navyše dôvody sťažnosti boli adresované špecializovanému súdu, hoci spis bol v tom čase už na najvyššom súde. Z ustanovenia § 190 ods. 3 Trestného poriadku vyplýva, že ak bola podaná sťažnosť proti uzneseniu o väzbe, pričom súd rozhodoval podľa § 76 ods. 3, súd zabezpečí predloženie spisu nadriadenému súdu najneskôr v nasledujúci pracovný deň po prijatí uznesenia. Inými slovami, obhajobe muselo byť zrejmé, že v dôsledku

podanej sťažnosti bude spis v najkratšom čase predložený nadriadenému súdu, pričom nadriadený súd (najvyšší súd) v danom prípade musel o sťažnosti rozhodnúť najneskôr do 26. júna 2021, ak mala byť sťažovateľka ponechaná vo väzbe aj po podaní obžaloby. Nedodržanie tohto termínu by malo za následok jej prepustenie z väzby.

73. Podľa názoru sťažovateľky hoci najvyšší súd na neverejnom zasadnutí 21. júna 2021 jej sťažnosť zamietol a hoci faxom adresovaným ústavu na výkon väzby toho istého dňa túto skutočnosť oznámil aj jej, k oznámeniu rozhodnutia obhajobe tým nedošlo (stalo sa tak doručením písomného vyhotovenia uznesenia až 8., resp. 15. júla 2021). Sťažovateľke samotnej bolo písomné vyhotovenie uznesenia doručené 7. júla 2021. Okrem toho najvyšší súd rozhodol o jej sťažnosti iba proti I. výroku uznesenia špecializovaného súdu. Vyplýva z toho, že najvyšší súd sa nemohol zaoberať argumentáciou sťažovateľky obsiahnutou v písomných dôvodoch sťažnosti, keďže ich nemal k dispozícii (pozri body 42 a 44).

74. Námietku treba považovať za zjavne neopodstatnenú.

75. Na základe obsahu listinných dôkazov, ktoré mal ústavný súd k dispozícii, treba konštatovať, že nezodpovedá skutočnosti tvrdenie, podľa ktorého najvyšší súd rozhodol iba o sťažnosti podanej sťažovateľkou proti I. výroku uznesenia špecializovaného súdu (sťažovateľka sa ponecháva vo väzbe). Sťažovateľka podala ihneď po vyhlásení uznesenia špecializovaného súdu prostredníctvom obhajcu sťažnosť proti všetkým výrokom uznesenia (pozri bod 10). Najvyšší súd rozhodol výrokom, ktorým sťažnosť podanú sťažovateľkou zamietol (pozri bod 28). Rozhodol teda o celej podanej sťažnosti smerujúcej nielen proti výroku v bode I.

76. Podľa § 177 Trestného poriadku vyhlásiť treba len tie uznesenia, ktoré boli urobené a) pri úkone vykonávanom za účasti osoby, ktorej sa uznesenie dotýka, b) na hlavnom pojednávaní, c) na verejnom zasadnutí, d) na neverejnom zasadnutí. Na daný prípad sa vzťahuje úprava písm. d). Na neverejnom zasadnutí najvyššieho súdu bolo uznesenie o zamietnutí sťažnosti vyhlásené a jeho oznámenie sťažovateľke ako osobe, ktorej sa priamo dotýka, bolo uskutočnené faxom najvyššieho súdu toho istého dňa prostredníctvom ústavu na výkon väzby. Oznámenie uznesenia obhajobe sa nevyžadovalo, keďže nešlo o uznesenie, proti ktorému by bola prípustná sťažnosť (§ 179 ods. 3 Trestného poriadku).

77. Sťažovateľka tvrdí, že najvyšší súd nerozhodol právoplatne o ďalšom trvaní väzby do uplynutia jej základnej lehoty, teda do 26. júna 2021, keďže k doručeniu písomného vyhotovenia uznesenia došlo vo vzťahu ku sťažovateľke až 7. júla 2021 a vo vzťahu k obhajobe až 8., resp. 15. júla 2021. Znamená to, že rozhodnutie o ponechaní sťažovateľky vo väzbe nenadobudlo do 26. júna 2021 právoplatnosť, čo je v zásadnom rozpore s ustanovením § 238 ods. 4 Trestného poriadku (pozri bod 43).

78. Námietka je zjavne neopodstatnená.

79. Podľa § 184 ods. 1 Trestného poriadku uznesenie je právoplatné a ak neustanovuje tento zákon niečo iné, aj vykonateľné, ak a) zákon proti nemu nepripúšťa sťažnosť, b) zákon síce proti nemu pripúšťa sťažnosť, ale 1. sťažnosť v lehote podaná nebola, 2. oprávnené osoby sa sťažnosti výslovne vzdali alebo ju výslovne vzali späť alebo 3. podaná sťažnosť bola zamietnutá.

80. Z uvedeného ustanovenia sa na daný prípad vzťahuje úprava písm. a), keďže ide o druhostupňové uznesenie najvyššieho súdu. Vzhľadom na skutočnosť, že uznesenie

bolo vyhlásené na neverejnom zasadnutí a sťažovateľke bola táto skutočnosť najvyšším súdom oznámená, nadobudlo uznesenie 21. júna 2021 právoplatnosť (tak, ako to správne konštatoval najvyšší súd vo svojom prípise č. k. 3 Tost 33/2021 z 21. júna 2021 adresovanom sťažovateľke prostredníctvom ústavu na výkon väzby). Vzhľadom na to treba konštatovať, že rozhodnutie o ponechaní sťažovateľky vo väzbe po podaní obžaloby nadobudlo právoplatnosť pred 26. júnom 2021, teda ešte pred posledným dňom základnej sedemmesačnej lehoty väzby v prípravnom konaní.

81. Podľa názoru sťažovateľky nedošlo k reálnemu preskúmaniu dôvodnosti ďalšieho trvania jej väzby, lebo všeobecné súdy iba konštatovali absenciu zásadnej zmeny podmienok, čo však nie je pravdou. Ďalšie trvanie väzby odôvodnili iba všeobecne. Uznesenie najvyššieho súdu je formálne a jeho odôvodnenie nie je ústavnoprávne akceptovateľné (pozri bod 45).

82. Argumentácia špecializovaného súdu vo vzťahu k dôvodnosti ďalšieho trvania väzby vyplýva z bodov 13 až 24. Závery najvyššieho súdu sú uvedené v bodoch 29 a 30.

83. Námietku treba považovať za zjavne neopodstatnenú.

84. Špecializovaný súd veľmi podrobne a veľmi konkrétne označuje dôkazy, z ktorých záver o splnení podmienok ďalšieho trvania väzby vyvodil, pričom najvyšší súd na ne poukazuje. Sťažovateľka bez toho, aby sa čo i len pokúsila s konkrétnou vecnou argumentáciou všeobecných súdov polemizovať, iba tvrdí, že táto nie je dostatočná a akceptovateľná. Takáto jej argumentácia nemôže byť relevantným podkladom pre ústavný súd.

85. Podľa názoru sťažovateľky celý proces trpí viacerými vadami spočívajúcimi v skutočnosti, že orgány činné v trestnom konaní sa nezaoberajú podaniami a podnetmi smerujúcimi k obhajobe sťažovateľky, pričom sťažovateľka tieto podania a podnety bližšie konkretizuje. Dochádza k záveru o porušení práva na spravodlivý proces a na obhajobu, pričom konanie javí známky arbitrárnosti a zaujatosti orgánov činných v trestnom konaní, ktoré konanie sťažovateľky nadmerne kriminalizujú a neustále porušujú prezumpciu nevinu (pozri bod 46).

86. Uvedené námietky treba z pohľadu ústavného súdu považovať sčasti za zjavne neopodstatnené a sčasti za nezakladajúce právomoc ústavného súdu.

87. Pokiaľ sťažovateľka namieta, že nebolo rozhodnuté o jej návrhu na doplnenie dokazovania a na odloženie termínu záverečného preštudovania spisu z 3. mája 2021, o jej návrhu na vykonanie dôkazov a o vyjadrení k obžalobe zo 7. júla 2021 a o jej žiadosti o preskúmanie postupu policajta z 23. júla 2021, treba uviesť, že v týchto súvislostiach nie je daná právomoc ústavného súdu. Sťažovateľka má možnosť na vytýkané nedostatky poukazovať tak v prvostupňovom, ako aj neskôr v druhostupňovom, či dokonca až dovolacom konaní (ak by špecializovaný súd jej nevyhovел). Namietané skutočnosti sa evidentne netýkajú rozhodovania o väzbe, pretože významné môžu byť z hľadiska zachovávanía práv sťažovateľky v konaní vo veci samej.

88. Pokiaľ sťažovateľka namieta, že nebolo vecne a legitímne rozhodnuté o jej návrhu na prepustenie z väzby z 24. mája 2021 (správne má byť 25. mája 2021, pozn.), ako aj o dôvodoch sťažnosti z 22. júna 2021, treba tieto námietky považovať za zjavne neopodstatnené, a to z dôvodov, ktoré sú podrobne uvedené už v bodoch 55 až 84.

89. Pokiaľ sťažovateľka namieta jej nadmernú kriminalizáciu zo strany orgánov činných v trestnom konaní, ako aj neustále porušovanie princípu prezumpcie neviny, ale aj ustanovení Trestného poriadku, je potrebné opäť konštatovať, že na prerokovanie týchto námietok nie je daná právomoc ústavného súdu, keďže sťažovateľka ich bude môcť uplatňovať v konaní pred všeobecnými súdmi, pričom ani tieto námietky sa netýkajú rozhodovania o väzbe.

90. Napokon sťažovateľka zdôrazňuje, že všeobecné súdy neveria jej vyhláseniam, podľa ktorých sa nedopustí žiadneho konania, ktoré by mohlo byť trestným činom. Nezohľadnili ani to, že robí všetko pre to, aby sa po prepustení z väzby nestretla so [REDAKOVANÉ], ale ani so žiadnym svedkom, pričom deklaruje, že po prepustení z väzby sa odsťahuje k rodičom do okresu Prievidza. Dodáva tiež, že hoci existuje možnosť monitorovania jej pohybu elektronickým zariadením (ktoré by poskytlo dostatočnú ochranu dotknutým), všeobecné súdy dodnes nezhľadli možnosť jeho použitia (pozri bod 47).

91. Námietku treba považovať za zjavne neopodstatnenú.

92. Ústavný súd konštatuje, že námietka sťažovateľky smeruje vlastne proti tým výrokom uznesenia špecializovaného súdu z 10. júna 2021, ktorými jej väzba nebola nahradená miernejšími prostriedkami.

93. Z podrobnej analýzy skutočností zistených v prípravnom konaní, na ktoré špecializovaný súd poukazuje (pozri body 13 až 22), dostatočne presvedčivo vyplýva záver, podľa ktorého nebolo možné prijať ponúkaný sľub sťažovateľky. Čo sa týka jej tvrdenia, že urobí všetko pre to, aby sa so žiadnym svedkom nestýkala, takto formulovaná námietka by mohla byť relevantná v prípade väzobného dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku. Sťažovateľka je však vo väzbe podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Preto samotná skutočnosť, že sa odsťahuje a že sa so svedkami nebude stýkať, sama osebe bez ďalšieho neposkytuje žiadnu záruku, že svoj zámer (ako vyplýva z obžaloby) dokoná. To isté sa vzťahuje aj na možnosť použitia elektronického náramku umožňujúceho kontrolovať jej pohyb, pretože takéto opatrenie by takisto bez ďalšieho nemohlo zabrániť tomu, aby inú osobu (odlišnú od doterajších svedkov) sa snažila poveriť realizovaním jej zámeru.

94. Namietané porušenie čl. 50 ods. 2 a 3 ústavy treba považovať za zjavne neopodstatnené aj z iného dôvodu.

95. Ústavná sťažnosť smeruje proti rozhodovaniu o ďalšom trvaní väzby po podaní obžaloby, resp. o žiadosti sťažovateľky o prepustenie z väzby. Týka sa teda konania o väzbe. Ustanovenia čl. 50 ods. 2 a 3 ústavy sú *ratione materiae* spravidla súčasťou konania a rozhodovania vo veci samej. V prípade rozhodovania o väzbe práva vyplývajúce z tohto ustanovenia treba považovať za súčasť čl. 17 ústavy, resp. čl. 5 dohovoru. Možnosť porušenia týchto ustanovení ústavy a dohovoru v konaní o väzbe preto neprichádza do úvahy (III. ÚS 646/2017, II. ÚS 111/2018, II. ÚS 564/2018, II. ÚS 301/2020).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. novembra 2021

Peter Molnár
predseda senátu